

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: J.L., nar. „X“, bytem „X“, zastoupen: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 3.6.2014, č.j. KrÚ 36798/2014/ODSH/8,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

Odůvodnění:

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl ze dne 10.3.2014, č.j. MěÚ Litomyšl 06725/2014, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť žalobce se dopustil přestupku dle ust. § 113 odst. 1 písm. b) odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že do pěti pracovních dnů od nabytí právní moci rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (č.j. 2013/156/SPR/NOH), tj. do 12.8.2013, kterým mu byl mimo jiné uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 3 měsíce), neodevzdal věcně a místně příslušnému správnímu orgánu (správnímu orgánu I. stupně) řidičský průkaz č. „X“. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Zmocněnec žalobce Ing. M.J., přípisem doručeným na Městský úřad Litomyšl dne 30.10.2013, upozornil správní orgán I. stupně na to, že žalobci nevznikla povinnost odevzdat řidičský průkaz a navrhl, aby správní orgán vyhodnotil soudní řízení vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 51A 22/2013 (jehož předmětem byl přezkum rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 4.6.2013 ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 31.7.2013, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, a kterým mu byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 3 měsíců a měla tak žalobci vzniknout povinnost řidičský průkaz odevzdat), jako řízení o předběžné otázce ve smyslu ust. § 57 správního řádu. Řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, tak mělo být přerušeno do doby rozhodnutí soudu o tom, zda rozhodnutí, na jehož podkladě měl žalobce řidičský průkaz odevzdat, bylo zákonným rozhodnutím, a zda byla na tomto rozhodnutí právní moc vyznačena v souladu se zákonem. Na tento návrh správní orgány nereagovaly, to zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Překážku předběžné otázky žalobce považuje za zásadní vadu řízení, kdy otázka *„zda existuje pravomocné rozhodnutí, které by žalobci ukládalo povinnost odevzdat řidičský průkaz (a zda právní moc na předmětném rozhodnutí byla vyznačena správně), je přitom stěžejní pro rozhodnutí o vině ze spáchání přestupku.“* Správní orgány tak měly vyčkat v souladu s § 57 odst. 4 správního řádu v pokračování řízení do doby, než bude vyřešena předběžná otázka, tj. kdy bude pravomocně rozhodnuto o správní žalobě ve věci vedené pod sp. zn. 51A 22/2013 u Krajského soudu v Hradci Králové. Nebyl řádně zjištěn skutkový stav, nebyl proveden důkaz spisem o žalobě vedené Krajským úřadem v Hradci Králové pod sp. zn. 51A 22/2013, čímž by bylo dokázáno, že byla zpochybněna správnost vyznačení právní moci na rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 31.7.2013, č.j. 13272/DS/2013-Ds, kterým měla být žalobci uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel. Konečné vyřešení otázky, zda žalobci vznikla povinnost řidičský průkaz odevzdat je otázkou, o které nebyly správní orgány oprávněny rozhodovat, neboť rozhodnutí o této otázce je výlučně v pravomoci Krajského soudu v Hradci Králové, příp. Nejvyššího správního soudu, což tvořilo předběžnou otázku řízení, ve kterém žalovaný vydal napadené rozhodnutí. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil pro vady řízení.

Žalobce dále namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně jsou nezákonná, neboť vychází z mylného a nesprávného předpokladu, že rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 4.6.2013, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, a kterým mu byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu tří měsíců ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 31.6.2013, nabylo právní moci dne 12.8.2013, ačkoliv toto rozhodnutí bylo vypraveno na doručovací adresu zmocněnce žalobce až dne 20.9.2013, tedy až tohoto dne nabylo právní moci. Žalobci nevznikla povinnost odevzdat řidičský průkaz počítáno od data nesprávně vyznačené doložky právní moci na rozhodnutí o přestupku ze dne 4.6.2013, tj. 12.8.2013, ale až 20.9.2013. Žalobce však byl uznán vinným z důvodu, že neodevzdal řidičský průkaz do 5 dnů ode dne 12.8.2013.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že součástí spisu je výpis z evidenční karty, ze které vyplývá, že dne 12.8.2013 nabylo právní moci rozhodnutí Městského úřadu Trutnov, kterým byl žalobci vysloven zákaz řízení motorových vozidel. Od tohoto data byl žalobce povinen odevzdat svůj řidičský průkaz Městskému úřadu Litomyšl. Skutečnost, že žalobce podal žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, kterým bylo rozhodnutí Městského úřadu Trutnov potvrzeno, nemá na věc žádný vliv, nejedná se o žádný druh předběžné otázky řízení o přestupku, kterého se žalobce dopustil neodevzdáním řidičského průkazu. Navíc žalovaný uvádí, že žaloba byla v daném případě zamítnuta a kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem v soudním řízení správní. Správní orgán prvního stupně není skutečností, že ve věci rozhodnutí, na základě něhož byl žalobce povinen odevzdat řidičský průkaz, byla podána žaloba, nijak vázán, protože se jedná o pravomocné rozhodnutí a podáním žaloby dle soudního řádu správního či některého z mimořádných opravných prostředků se povinnosti odevzdat řidičský průkaz žalobce nezbavuje.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí **v mezích žalobních bodů**. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí **dispoziční zásada**. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu **obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit **s odkazem** na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek **nelze nahradit zopakováním námitek** uplatněných v odvolání, či snad pouhým **odkazem** na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v **obecné rovině**, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za

nesrozumitelně a neřádně odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na **rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78**, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). **Rozšířený senát NSS** v usnesení **ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84**, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny

základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.r.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, **nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku** (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce **odlišný názor**, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - **minimálně implicitně** - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) **vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení** (srov. k tomuto odstavci rozsudek NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi **implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud** v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i **Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává** (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS

2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem **přepjatého formalismu**, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je **vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS **v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:**

*„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na **nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04**, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“*

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. **Právo na spravedlivý proces** nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí **odkazovat na toto odůvodnění** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o

zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutím Městského úřadu Trutnov ze dne 4.6.2013, č.j. 2013/156/SPR/NOH, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a žalobci vedle pokuty ve výši 4.000,- Kč **byl uložen jako sankce zákaz činnosti zákaz činnosti** spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu tří měsíců s účinností od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ve správním spisu je založeno toto **rozhodnutí o přestupku s vyznačenou doložkou právní moci dne 12.8.2013**. Pokud žalobce tvrdí, že toto rozhodnutí nabylo právní moci až dne 20.9.2013, tak tato skutečnost ze spisu nevyplývá a žalobce své tvrzení o tom, že toto rozhodnutí nabylo právní moci až dne 20.9.2013, nijak nedoložil. Krajský soud tedy vycházel z presumpce správnosti uvedeného rozhodnutí o přestupku s tím, že toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12.8.2013, přičemž protože ve správním spisu není založen žádný podklad o tom, že by tento údaj neodpovídal skutečnosti, nemohl ani krajský soud zjistit nějakou vadu řízení či nezákonnost žalovaného rozhodnutí z důvodu údajně nesprávně vyznačené doložky právní moci. Ostatně žalobce zastoupený zmocněncem Ing. M.J. měl možnost vznést tuto námitku v odvolacím řízení, přesto tak neučinil, když podal odvolání pouze v blanketní formě, bez uvedení odvolacích důvodů. Uvedené rozhodnutí o přestupku vydané Městským úřadem Trutnov bylo poté předmětem odvolacího řízení, kdy Krajský úřad Královéhradeckého kraje odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl (rozhodnutí ze dne 31.7.2013, č.j. 13272/DS/2013/Kj). Žalobci na základě uvedeného rozhodnutí o přestupku vznikla povinnost odevzdat do pěti pracovních dnů po nabytí právní moci rozhodnutí Městského úřadu Trutnov řidičský průkaz. Protože žalobce tuto povinnost nesplnil, byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, a to rozhodnutím Městského úřadu Litomyšl ze dne 7.3.2014, č.j. MěÚ Litomyšl 06725/2014. Žalobce podal zmíněné blanketní odvolání proti tomuto rozhodnutí, o kterém rozhodl žalovaný správní orgán žalovaným rozhodnutím ze dne 3.6.2014 tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí, tj. rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl ze dne 10.3.2014, potvrdil. **Stěžejní námitkou** žalobce je jeho tvrzení o tom, že zmocněnec žalobce upozornil správní orgán I. stupně na skutečnost, že proti rozhodnutí o přestupku podal žalobu, přičemž soudní řízení je vedeno u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 51A 22/2013, a z tohoto důvodu že mělo být řízení přerušeno do doby rozhodnutí soudu o tom, zda rozhodnutí o přestupku, na jehož podkladě měl žalobce řidičský průkaz odevzdat, bylo zákonným rozhodnutím, zda tedy byla na tomto rozhodnutí „*právní moc vyznačena v souladu se zákonem*“. Je sice pravdou, že žalobce prostřednictvím svého zmocněnce adresoval správnímu orgánu I. stupně dopis, v němž správní orgán požádal o to, aby „*vyhodnotil*“ uvedené soudní řízení týkající se přezkumu rozhodnutí o přestupku jako předběžnou otázku dle § 57 správního řádu a řízení přerušil do doby rozhodnutí soudu o tom, zda rozhodnutí, na jehož podkladě měl žalobce řidičský průkaz odevzdat, bylo rozhodnutí zákonným. K tomu soud uvádí následující závěr:

Jak vyplývá ze správního spisu, rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 12.8.2013 a podáním žaloby proti tomuto rozhodnutí se jeho **právní účinky neruší**, když je nutné vycházet ze **zásady presumpce tohoto správního aktu**. Správní orgán **nebyl povinen** přerušit řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, když **byl naopak oprávněn vycházet ze zmíněné zásady presumpce správnosti rozhodnutí o přestupku**. Podání žaloby proti rozhodnutí o přestupku nemá ze zákona odkladný účinek a podáním žaloby se „**neruší**“ **právní moc a vykonatelnost** takto žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud by došlo ke zrušení rozhodnutí o přestupku a následnému vrácení věci správnímu orgánu k novému projednání v soudním řízení, které se týká žaloby proti rozhodnutí o přestupku, tak by

v případě, kdy by žalobce nebyl uznán vinným ze spáchání přestupku, tato skutečnost byla **důvodem pro obnovu řízení**, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno (§ 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění). Skutečnost, že žalobce podal proti rozhodnutí o přestupku žalobu, **neměla vliv na existenci jeho povinnosti odevzdat řidičský průkaz** na základě zmíněného rozhodnutí Městského úřadu Trutnov, které nabylo právní moci. To, že správní orgán nepřistoupil na návrh žalobce na přerušení řízení a nevyjádřil se k tomuto návrhu, nemá vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí. Pokud chtěl žalobce vytýkat žalovanému, že se k tomuto návrhu nevyjádřil, **měl učinit svou námitku předmětem odvolání**, v tom případě by se musel odvolací orgán touto námitkou věcně zabývat. To však žalobce neučinil a až v žalobě se pokouší „dohnat“ to, co zanedbal ve správním řízení, když dostatečně **nestřežil si svá práva**. Proto nemůže nyní „vyčítat“ žalovanému, a potažmo správnímu orgánu I. stupně, že se nevyjádřili k jeho návrhu na přerušení řízení. Samotná tato skutečnost nezakládá nepřezkoumatelnost těchto rozhodnutí.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 24. března 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Michaela Jiroutová